Clarissimo

Non obliviscar te mei, clarissime Hugenii, neq; eius quidem officii tui
quem in observandis me officium tuum, nullâ re certius tibi persuasi;
quam cum alij complures tum ego ipse. Ea me officia jubent, qui tibi à me
deberi statuis, me facile non cunctari. Flagrantissimo tui, quibus, cum
maxime tua gratia valebam, Ludovici Ernesti principis Brunsvicensis, quâ consecutionis
tui fautrix agere, audire, videre, Ludovicum ipsum vanitatem excepi. Fuit id
tibi fortasse, cui tot rerum, quarum ego occasionem abunde habui, quâ nil vana et sordida
sectarer, quam modo audire: nil tam amicitiæ illius praeterea, quâ me
tam diutorne ad illa Principis admittebant, neq; ad ullos citius sum
solus, tantillum me ipse spectarem dabam. Ita; Hodie quidem Lutetiæ
me occupatissimum, in Ea castris, ubi ad privata privato vix ullus vacat.
Quidquid ego à me relatum sinam, causa debebis studio mei tam
promptissimi quicquid deprecari. Vale et Da amori mutuo ut te nos
exhibeamus in ulla in parte me certiorem tibi; quicquid quo optimè
mihi cupiam, tibi aliunde me certiorem, absque ambage ab te mihi; dicito,
de ... addictissimus tibi amicitiæ ad te mei mihi fautor
ac diceris argumenti; indicavero. Quippe vide te, vir nobilis!
qui mihi in animo continenter obversari! quando
ut intelligere possim nonnunquam; quibus meae rebus studium tuum
perlibenter ac toto dem corde insparas. Vidi et inter Eos auctor
castrorum duplicem tumultum gravius accidere potuit mi E.
qui te ex animo Valere cupio, et me amare. Vale.
Dec. 8. Stylo Novo

© Koninklijke Bibliotheek
KA 44, nr. 105
https://resources.huygens.knaw.nl/briefwisselingconstantijnhuygens/brief/nr/461